

Spašavajući druge - žrtvuju sebe

Dubrovački crni petak, 6. prosinca, koji je po strahotama, ljudskim žrtvama i oštećenjima bio najteži dan od početka rata na našem području, dugo će pamtiti zaposleni u Centru za zaštitu od požara. U 11.15 sati, vatrogasci su krenuli gasiti mnoge požare. Prioriteti su bili Grad i hotel "Libertas". Grad zbog svoje povijesne vrijednosti, ali i uskih ulica i konstrukcije zgrada zbog kojih svaki požar može postati katastrofalan, a "Libertas" zbog velikog broja prognanika zatočenih u zdanju čiji je vrh gorio.

Stigavši pred "Libertas", usprkos eksplozijama koje su ih pratile cijelim putem, vatrogasci su se, kao i mnogo puta ranije, hrabro suočili s vatrenom stihijom. Gorio je dogradeni dio hotela, ulaz, recepcija, a plamen je prodirao i iz salona namještaja i restorana koji se nalaze kat niže. Plamen se brzo proširio jer je neprijatelj hotel, uostalom kao i mnoge druge ciljeve toga crnog petka gadao i zapaljivim fosfornim bombama. Prognanici smješteni na nižim katovima nisu mogli napustiti hotel. Gornji ulaz je gorio, a pred donji su padale mine. Čekali su u skloništu strepeći da će plamen svakoga trena doprijeti do njih. Vatrogasci su gasili plamen. Gornji dio hotela se nije mogao spasiti, ali su uspjeli spriječiti vatru da napreduje prema nižim katovima. Tada je doletjela još jedna mina ispaljena zločinačkom rukom. Vatrogasci **Niko Mihočević, Andro Savinović i Teo Paskojević** poginuli su boreći se s vatrom. Gašenje je nastavljeno. Zahvaljujući trojici poginulih, kao i njihovim kolegama, i osoblju "Libertasa" koje je pomagalo gasiteljima, prognanici smješteni u hotelu su spašeni.

U isto vrijeme u Gradu je gorjelo na sve strane. Prijetio je katastrofalni požar. Uvježbani do krajnjih granica, vatrogasci Centra za zaštitu od požara Dubrovnik, uz pomoć stotinjak građana koji su vukli cijevi, gasitelji su uspjeli spriječiti nastanak požarne oluje, u kojoj bi, za nekoliko sati, izgorio cijeli Grad. Kroz sve to vrijeme na Grad su padale rakete, granate i mine, među kojima i one fosforne, zapaljive. Na opasnost se nije mislilo. Da bi spasili druge, nisu štedili sebe. Sreća je pratila hrabre pa među gasiteljima novih žrtava nije bilo.

Od početka rata - kaže direktor Centra za zaštitu od požara **Pero Đurić** - teže je ranjen **Miše Miloslavić**, a lakše **Pero Vojvodić, Vlaho Martić i Antun Miloslavić**. Na nas je pucano od prvoga dana, 1. listopada, prigodom gašenja požara na Srdu. Tako se nastavilo sve do ovoga tragičnog petka kada smo izgubili

trojicu hrabrih članova našega složnog kolektiva. Našu je zgradu pogodilo više od trideset granata. Centar je u neupotrebljivom stanju, ali ga moramo i dalje koristiti jer nemamo gdje drugo. Sada bi nam bilo najvažnije dobiti građevinski materijal kako bismo osposobili zgradu za boravak ljudi i popravljjanje preostale opreme. Od dvadeset vozila koliko smo imali početkom rata, ostala su nam samo četiri sposobna za gašenje požara. Jedno smo suvremeno vozilo dobili iz Njemačke, ali je ostalo negdje u Zagrebu. Ne uspijevamo mu ući u trag, a trebalo bi nam ne danas, nego jučer. Možda nije prava prigoda, ali bih iskoristio ovaj razgovor i prostor u "Dubrovačkom" da zatražim razumijevanje Kriznoga štaba, mjesnih zajednica i humanitarnih organizacija da nam pomognu u prehrani ljudi. Rade od jutra do sutra, izlažu se pogibelji, a već šetnaest dara nisu pojeli ni jedan topli obrok. Valjda od te silne pomoći može i Centar dobiti nešto hrane koja se kuha. Da imamo gdje kupiti, ne bismo ni tražili, ali nemamo pa moramo pitati.

OTVORENO PISMO "DUBROVKINJI"

Kad govorim o Dubrovkinji ne mislim pri tom na pravnu osobu, nego na sve one ljude koji vode to TRGOVAČKO poduzeće. Osobito me je iritirala izjava gosp. Matana Miše u jednom od posljednjih brojeva Dubrovačkog vjesnika. Citiram: "U listopadu i studenom apsorbirano je tri puta više robe nego u isto vrijeme prošle godine, unatoč tome što nas je u Gradu znatno manje, jer je puno naših sugrađana rada u izbjeglištvu." Bilo bi u Vašem interesu gosp. Matana, da drugi put, prije nego nešto izjavite pred širokim auditorijem polugladnih dubrovčana, dva puta razmislite. Otkakle vam ta besmislena ideja da upoređujete predratno i ovo ratno vrijeme. činjenica je i to da su mnogi od onih koji su otišli, naročito starije osobe otišli upravo zahvaljujući vama. Brinulo ih je što su Vaše prodavaonice bile sve praznije, dok danas zjapp beznadežno prazne. Ipak, još nas je uvijek više ostalo nego ih je bilo u ona Vaša dva predratna mjeseca. Mlječni i suhomesnati proizvodi, krumpir, jaja, meso i sva sila ostalih prehrambenih artikala, tek su puki snovi naših sve praznijih želudaca. Rat je, znamo, Dubrovčani su ipak razumni i spremni prihvatiti svaki valjani argument. Umjesto izjava koje bi Vas trebale opravdati, a postižu upravo suprotan efekat, dobro bi došlo malo rada. Hrana danas ima humani karakter bez obzira da li je to pomoć ili trgovačka roba. Kažete da je blokada. Jest, ali nasuprot blokadi stoji Međunarodni Crveni križ stoji UNICEF, hrvatska Vlada i mnogi drugi. Svi bi se oni rado angažirali da u grušku luku uplovi brod sa tisućom ili dvije tona HRANE. Bilo bi neukusno iznositi ono što se po kuloarima čuje o Vašem neradu i neorganiziranosti. To su samo priče bez dokaza, ali sa intimno pitam, u što oko je i samo mali dio svega toga istinit? Nije ovo poziv mojim sugrađanima na lov na vještice, ne. Iznio sam samo činjenično stanje, a Vi se potrudite da uskoro u grušku luku uplovi brod, koji će bar donekle popuniti Vaše prazne police i naše želudce. Su štovanjem, Ljubio Kap. Vlaho - Dubrovnik, 5. XII 91.